

Bilag 2.

Til Regering og Rigsdag.

Foranlediget af Betænkningen over Lovforslag om Arbejders Forsørgelseskrav efter Ulykkestilfælde under Arbejdet, som den 18de April d. A. er afgiven af Folketingsudvalget, der heri fremsætter et helt nyt Lovforslag, henvende undertegnede Foreninger af Arbejdsgivere sig til Regering og Rigsdag med den allerærbødigste Anmodning om, at Lovgivningsmagten, inden Eagen kommer til videre Forhandling i Tingene, vil tage under Overvejelse, hvorvidt den formener at kunne imødetomme vore nedenfor udtalte Ønsker om nogle Forandringer i det ved Folketingsudvalget fremkomne Lovforslag.

Da vi ere enige med det ærede Folketingsudvalg deri, at det langt overvejende Antal af Arbejdsgivere vil søge den Risiko, der tilføres dem, naar ovennævnte Lovforslag bliver ophøjet til Lov, dækket ved Ulykkesforsikring, ere vi i efterfølgende Meddelelse for vore Ønsker gaaede ud fra denne Antagelse.

Lovforslagets § 1 tilfikrer Forsørgelsesret saavel for Mand som for Kvinde efter Ulykkestilfælde „under sit Arbejde“. Det forekommer os, at „under sit Arbejde“ er et for vagt Begreb, idet der kan rejses altfor mange Spørgsmaal dertil. Eksempelvis kan der spørges, om de i Arbejdstiden fastsatte Hvile- og Spisetider ere medindbefattede i dette Begreb. Om Arbejderne ere forsikrede, naar de i Spisetiden forlade Arbejdsstedet t. Eks for at indtage Middagsmaaltidet paa et Arbejdsstedet nærliggende Spisehus, eller om Bestemmelsen skal opfattes efter sin Ordlyd, og Arbejderen alene er forsikret, naar han rammes af Ulykken og det i strengeste Forstand kan siges, „at han arbejder“?

Paragraffen forekommer os at indeholde altfor mange Undtagelser, der maa gøre Arbejderne usikre i, naar de ere og naar de ikke ere forsikrede, da de synes at have god Grund til at formene, at ved de fleste Ulykkestilfælde med lidt god juridisk Vilje den ene eller den anden Undtagelsesbestemmelse vil kunne bringes i Anvendelse. Paragraffen ønskes derfor klarere og bestemtere affattet, saa at Misforstaaelser saa vidt mulig kunne undgaas.

Naar der i Betænkningen til Lovforslaget udtales, at den moderne Industri og Stordrift selv bør bære Byrderne for sine Driftsulykker, da den formenes at forøge Faren for Ulykkestilfælde, maa denne Udtalelse forudsætte, at almindelig Haandværksdrift og de dermed beslagtede Næringsveje ikke alene bør bære Udgiften ved de i disse Fag indtræffende Ulykker. Arbejderne i Bygningsfagene have, dels ved den ved de offentlige Arbejders Udførelse tvungne Forsikring, dels ved de private frivillige Forsikringer hos en Del Arbejdsgivere, lært at sætte Pris paa Ulykkesforsikringen, hvilket har fundet sit Udtryk deri, at Arbejdere, hvor Arbejdsgiveren ikke har villet tegne Forsikring, for egen Regning have tegnet Kollektivforsikring, og hvor en Arbejdsgiver ikke har villet medtage Dagpenge i Forsikringen, ofte have tegnet Tillæggsforsikringer eller ydet Arbejdsgiveren et Bidrag til, at Forsikringen kunde udvides til ogsaa at gælde Dagpenge.

Med disse Erfaringer som Grundlag formene vi, at Arbejdere i almindelige Haandværksfag og dermed beslagtede Fag, der komme ind under Ulykkesforsikringsloven, selv burde bidrage t. Eks. indtil Halvdelen af Udgiften ved Forsikringen, saa at Arbejdsgiverens Andel i Betænkningen maatte ydes som en Hjælp til Selvhjælp. Den enkelte Arbejder vil ved en saadan Ordning ved sit ugentlige Bidrag til Ulykkesforsikringen blive mindet om sit Medansvar til Forebyggelse af Ulykkestilfælde, ligesom en Udvidelse af Forstaaelsen af „under sit Arbejde“ og en Indskrænkning af Undtagelserne fra at